

ПІДХОДИ ДО ВИЗНАЧЕННЯ СТІЙКОСТІ РОЗВИТКУ ОРГАНІЗАЦІЇ

(Станкевич І. І., старший викладач)
БДАТУ, м. Мінськ, Республіка Білорусь

В даний час переважна більшість країн світу визнають сталий розвиток в якості основної моделі розвитку. Значний внесок у вирішення зазначеної проблеми внесли ООН, міжнародні організації, програми, інститути (Програма ООН з навколишнього середовища (UNEP), Комісія ООН зі сталого розвитку (КСР), Міжнародний інститут світових ресурсів (м. Вашингтон, США), Міжнародний інститут системних досліджень (Австрія), Міжнародна комісія з навколишнього середовища і розвитку, Американський Інститут світової стеження (Worldwatch) і ін.). У 1983 р. створена ООН Всесвітня комісія з навколишнього середовища і розвитку (комісія Г.Х. Брундтланд) вперше використовувала термін «сталий розвиток». ООН визначає сталий розвиток як розвиток суспільства, що дозволяє задовольняти потреби нинішніх поколінь без шкоди можливостям, які успадковують майбутні покоління для задоволення їх власних потреб [1]. Всесвітній банк розглядає сталий розвиток, як «процес управління сукупністю капіталу (фінансового, природного, людського) спрямований на збереження і розширення можливостей, наявних у людей».

Згідно з прийнятими в РБ НСУР - 2020 і НСУР - 2030 сталий розвиток - це «стабільний розвиток трьох взаємопов'язаних і взаємодоповнюючих компонентів: людини як особистості і генератора нових ідей - конкурентоспроможної економіки - якості навколишнього середовища в умовах внутрішніх і зовнішніх загроз і викликів довгострокового розвитку» [2].

Зростання стійкості розвитку, конкурентоспроможності та інвестиційної привабливості організацій безпосередньо пов'язаний з реструктуризацією, здійсненням реінжинірингу бізнес-процесів на базі сучасних інформаційних технологій і є однією з основних задач економічного розвитку Республіки Білорусь. Тому важливе значення має розробка і використання в практичній діяльності такої методології управління, яка може сформувані конкурентні переваги і позитивний хід розвитку реального сектора економіки. Сформовані на поточний момент умови господарювання обумовлюють зміну методів управління підприємствами, яка заснована на просуванні різних інноваційних підходів до менеджменту, застосування зарубіжних методик обліково-аналітичних процедур, здійсненні автоматизації бізнес-процесів і т.п.

Молокопереробні організації є динамічними системами, які працюють в постійно мінливих умовах зовнішнього середовища. Тому забезпечення їх сталого розвитку є комплексною проблемою розв'язуваної вищим керівництвом організації на підставі ключових позицій, що характеризують стан зовнішнього та внутрішнього середовища. Одними з основних факторів, є сильні сторони галузі і організації, які є часто вирішальними при виборі стратегії сталого виробництва. А кількісну оцінку їх стійкості можна назвати найбільш важливою умовою забезпечення їх ефективної діяльності. Аналіз проблемної ситуації є етапом управління організацією, але з огляду на економічну складову управління, таким етапом є економічний аналіз фінансово-господарської діяльності. Універсальної

стратегії підходящої для всіх молокопереробних організацій не існує, так як процес розробки стратегії сталого виробництва залежить від позиції на ринку, динамічності її розвитку, потенціалу, конкурентних переваг, поведінки контрагентів і конкурентів, якісних характеристик і асортименту молочної продукції, макроекономічного стану і т.д.

ЛІТЕРАТУРА

1. ООН і сталий розвиток // Організація Об'єднаних Націй. [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.un.org>. - Дата доступу: 05.10.2014.
2. Національна стратегія сталого соціально-економічного розвитку Республіки Білорусь на період до 2030 року [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://www.srrb.niks.by/info/program.pdf>. - Дата доступу: 12.03.2016.